

om, at Justitsministeren med Amtsraadets Samtykke kan give enkelte Personer Tilladelse til at køre paa Biveje. Og i 5te Stykke kan Justitsministeren ligeledes efter Amtsraadets Indstilling hæve Forbudet mod Natkørsel, og i den angivne Tid ogsaa for enkelte Personer. Hvem der hermed er tænkt paa, om man har tænkt paa enkelte eller paa flere, ved jeg ikke. Hvis Bestemmelsen f. Eks. skulde gælde Forretningsmænd, Læger o. s. v., vilde vi være ude i det blaa med alt Forbud mod Natkørsel; saa kunde vi lige saa godt gøre Natkørslen fri over det hele.

Imidlertid maa jeg sige, at det ikke just er disse to Ændringer, der have gjort mig betænkelig eller alene have bidraget til, at jeg ikke kunde gaa med til Indstillingen, thi jeg gaar ud fra, at have Amsraadene overhovedet nogen Medbestemmesret, vil der altid blive taget Hensyn til de lokale Forhold. Hvad der gør mig mest betænkelig, er Ændringen i § 16, 5te Stykke, hvor det er blevet tilladt at køre om Natten fra 16. Maj til 15. Juli. Det forekommer mig ganske urimeligt, at vi skulle lade en Lov gaa ud herfra, som paa-byrder Landboerne en saadan Fare, blot for at tilfredsstille Sportsmændene, thi naar Loven kun skal gælde i 2 Aar, kan der jo kun være Tale om, at den bliver givet til Fordel for Sportsmændene, thi selv om der kan være Tale om Nyttækørsel med Automobilene, foregaar den i alt Fald kun om Dagen og ikke om Natten. Nu siger den ærede Ordfører, at Flertallet ikke vil vove at sende Loven op i Landstinget igen nu, da vi ere lige i Slutningen af Rigsdagssamligen, da Landstinget mulig ikke vilde gaa ind paa denne Bestemmelse. Hvorvidt det er voveligt eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa, det kender jeg ikke noget til, men jeg ser ikke, at der vilde være nogen Fare derved, thi hvis Lovforslaget ikke var kommet herved fra Landstinget, vilde Følgen være bleven, at Amsraadene vilde have vedtaget Vedtægter for Automobilkørselen, og jeg gad se, hvor mange Amsraad der vilde have givet Tilladelse til Natkørsel. Saa siges der ganske vist, at Automobilisterne ikke ville køre ud, naar det ikke er saa lyst, at man kan se, naar man træffer paa Folk, men vi vide jo, at der indtræffer mange Nætter, hvor det ikke er saa lyst, at man kan se noget for sig, og desuden skulle Automobilene jo køre med Lygter, og saa kunne Førerne jo ikke se. Der er imidlertid stor Forskel paa at køre om Natten og om Dagen. Selv om vi forudsætte, at

Nætterne kunne være lige saa lyse som de mørke Vinterdage, er der imidlertid om Natten ingen Folk til Stede, hvis der skulde ske Ulykker, og det vilde ske mange Steder, at den forulykkede vilde blive liggende i Vejgrøften, medens Automobilisten kører sin Vej og lader den forulykkede blive liggende. Jeg ser derfor ikke nogen Grund til, at Folketinget skulde vedtage Forslaget, som det er. Jeg har tidligere udtalt, at naar det ikke blev helt forbudt at køre om Natten, vilde jeg ikke stemme for dette Lovforslag, thi jeg vil ikke være med til at bære Ansvar for de Ulykker, der kunne opstaa ved denne Lov, og jeg mener, at det er unødvendigt at paabyrde nogen disse store Gener for at tilfredsstille andre. Ud fra dette Synspunkt kan jeg ikke give det foreliggende Forslag min Stemme.

Oscar Hansen: Uden paa nogen Maade at skifte Standpunkt i min Opfattelse af Loven i det væsentlige, vil jeg dog sige til det ærede Medlem, som nu satte sig, at han dog maaske ikke har været opmærksom paa, at Ordet „Nat“ kan tages i 2 forskellige Betydninger. De fleste mene, at Nat er den mørke Tid af Døgnet, men i Loven forstaar man ved Nat Tiden fra en halv Time efter Solnedgang til en halv Time før Solopgang, og der er meget af denne Tid, der her i Loven kaldes Nat, hvor det er lige saa lyst, som Salen er her i dette Øjeblik.

Jørgensen: Maa jeg blot sige til det ærede Medlem, at ganske vist er der Tider, som kaldes Nat, som ere lyse, men her i Loven er der Tale om at give Lov til at køre hele Natten.

J. H. Jensen: Efter mine Udtalelser ved denne Lovs 1ste Behandling vil man kunne forstaa, at jeg ikke er fuldt tilfreds med Loven, da jeg ikke hører til dem, der have forandret Anskuelse, siden Sagen sidst var til Forhandling her i Tinget. Jeg hører til dem, der vedblivende mene, at Automobilkørsel er af den Beskaffenhed, at der helst bør træffes saa indskrænkende Bestemmelser som muligt for den, thi foreløbig er den jo kun Sportskørsel. Jeg har ingen Ret til at dømme om, hvad det andet Tings Tankegang har været, men kan dog ikke frigøre mig for den Anskuelse, at det er Sportsmændene, der have paa-virket en hel Del Medlemmer, uden at disse just have været glade ved det. Er denne min Anskuelse rigtig, kunde jeg ønske, at